

ΜΑΚΗΣ ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΛΥΚΟΣ ΤΗΣ ΣΠΑΡΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

“Ένα πλάσμα
με θεϊκά χαρίσματα
στη σκιά
του Λεωνίδα”

Ο ΛΥΚΟΣ ΤΗΣ ΣΠΑΡΤΗΣ

Σειρά: Ιστορικό Μυθιστόρημα
Συγγραφέας: Μάκης Αντωνόπουλος
Τίτλος: Ο Λύκος της Σπάρτης
Σελιδοποίηση: Αλίκη Τριανταφυλλίδου
Φιλολογική Επιμέλεια: Ε.Κ.Χ.
Εκπόνηση εξωφύλλων: Έλενα Ματθαίου
Θεώρηση Δοκιμίων: Εύη Ζωγράφου

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, ή η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Νόμος 2121/1993 και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

© 2016 Μάκης Αντωνόπουλος & ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΚΕΑΝΟΣ
Σόλωνος 136, 106 77, Αθήνα
Τηλ.: 210 3829339, 210 3803925, Φαξ: 210 3829659
e-mail: info@oceanosbooks.gr
www.oceanosbooks.gr
ISBN 978-618-5104-65-8

ΜΑΚΗΣ ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

*Ο Νύκτος της
Σπάρτης*

«Και, ειλικρινά, στην πόλη σας, φίλοι Λακεδαιμόνιοι, πρέπει κανείς να αναγνωρίσει το εξής: Κανείς, πλούσιος ή φτωχός, απλός πολίτης ή βασιλιάς, δεν έχει ιδιαίτερες διακρίσεις ή ξεχωριστή εκπαίδευση πέρα από εκείνη που όρισε στην αρχή ο νομοθέτης σας με τη βοήθεια κάποιου θεού...

— Πλάτων *Νόμοι* Γ, 696, β

Ένα νιογέννητο φεγγάρι σκορπούσε, σαν ερωτευμένο παλληκαρόπουλο, το χρυσάφι μιας γαλήνιας συστολής. Ταξίδευε με την ελαφράδα του ονειρικού Ορφέα, παίζοντας με τα συννεφένια εμπόδια, σα νά 'θελε να παρασύρει και τα όνειρα των ανθρώπων στην ασύνορη χώρα της ευδαιμονίας.

Μοναχά τ' αγιοβούνι όρθωνε σαν γίγαντας το κορμί του. Ίδιος με μαλλιάρη αρκούδα, του κάλυπταν τη γύμνια τα αιωνόβια δέντρα. Ανάρια και πού το γυαλί της σιγαλιάς θρυμμάτιζε το λαχτάρισμα κάποιου πουλιού.

Διάχυτες ήταν οι οσμές μιας νιόβολης άνοιξης. Και οι μυστικοί τριγμοί του χωμάτου. Λες κι η γη κοιλοπονούσε απ' τις ωδίνες ενός μυστηριακού τοκετού.

Ένα ελαφρύ αεράκι, φερμένο απ' τη γαλήνια θάλασσα, ρουφούσε με τα υγρά πεινασμένα της χείλη τα ψήγματα του φωτεινού χρυσαφιού που σαν καλός σπορέας σκορπούσε το φεγγάρι, στέλνοντας πίσω τη γλυκιά ανασαιμιά της. Κι όλα τυλιγμένα από το χάδι μιας σιωπής που ανέπεμπε τις ταπεινές προσευχές των ανθρώπων.

Μόνο που τούτη τη μαγεία του άπιαστου, θρυμμά-

τιζαν οι δρασκελιές ενός Αποθέτη. Τα βήματά του γλιστρούσαν στα χαλίκια του μονοπατιού, ξυπνώντας τα από τον ύπνο της μακαριότητάς τους και τά 'κανε να κατηφορίζουν, παρασέρονοντας κι άλλα μικρότερα στο κύλισμά τους.

Ο Αποθέτης δεν νοιάζονταν για δαύτα. Αυτό που ήθελε ήταν να φτάσει όσο πιο γρήγορα γίνονταν σε κείνο το αναθεματισμένο σημείο που απ' αυτό είχε παρμένο και τ' όνομά του, και ν' αφήσει το μωρό που κρατούσε φασκιωμένο στις πάνες του. Ήταν ήσυχο. Ίσως να έφταιγε και το λίκνισμα που του έκανε ανηφορίζοντας, γι' αυτόν ακριβώς τον σκοπό. Ήξερε πως το κλάμα του θα ξυπνούσε τ' αγρίμια. Κι ανάμεσα σ' αυτά καμμιιά αγέλη λύκων που γνωρίζοντας τι κουβαλούσε, θά 'ρχονταν ξωπίσω του, καρτερώνοντας να τ' αποθέσει και να πέσουν επάνω του.

Η κουκούλα που φόραγε αντιγύριζε το χνώτο της ανάσας του, απλώνοντας μια υγρή ζεστασιά στη μορφή του. Θά 'θελε να μπορούσε να την πετάξει... ν' ανασάνει την ομορφιά του βουνίσιου ανέμου, μα δεν το τολμούσε. Από τότε που κάποιος αποθέτης είχε τολμήσει κι είχε βγάλει την κουκούλα και κάποιος τον είχε δει, πράγμα που τον οδήγησε σ' έναν βίαιο θάνατο, ο νόμος υπαγόρευε πως ο αποθέτης μπορούσε να την βγάλει μόνον σαν έφτανε στα πρώτα σπίτια της πολιτείας μετά την επιστροφή του.

Τούτη τη φορά είχε την ατυχία να γνωρίζει σε ποιόν ανήκε το παιδί, κι αυτό του προκαλούσε ένα αίσθημα πίκρας. Μα δεν μπορούσε να γίνει διαφορετικά. Από την πρώτη στιγμή που τούτο το πλασματάκι ήρθε στον κόσμο, ξέρανε ποιιά ήταν η μοίρα του. Οι γονείς του ούτε καν το έλουσαν με κρασί όπως γίνονταν με όλα τα νεογέννητα. Ούτε και βέβαια τόλμησε ο γεννήτοράς του να το παρουσιάσει στο κρατικό συμβούλιο των γερόντων να το εξετάσουν. Το ένα του ποδαράκι ήταν κοντύτερο από το άλλο. Αυτό και μόνον έφτανε για να προδικάσει τη μοίρα του.

Και παρ' όλο που κανείς δεν γνώριζε ποιιά ήταν η δουλειά του, κανείς ποτέ δεν θα τον κατηγορούσε –ακόμη κι αν μαθαίνονταν τι έκανε τις νύχτες– τούτη τη φορά ένιωθε πραγματική λύπη. Είχε την ατυχία να το δει αμέσως μόλις γεννήθηκε. Ήταν από κείνους που κρατούσαν συντροφιά στον γεννήτορά του μέχρι να φτάσει το μήνυμα της γέννησής του. Δεν θα ξεχάσει ποτέ τον πόνο και την οδύνη που είδε να ζωγραφίζεται στη μορφή του πατέρα αντικρίζοντας το νεογέννητο. Κι ήταν τόσο όμορφο! Με τα σγουρά του μαλλάκια να φτιάχνουν μπούκλες, με κείνο το ροδαλό χρώμα σ' ολάκερο το κορμάκι του και μ' ένα πλατύ χαμόγελο στα γλυκά του χείλη.

Κι όμως τώρα έπρεπε να το παραδώσει βορά στ' αγρίμια του βουνού. Είχε πάρει όμως την απόφασή του. Δεν θα το πετούσε σε κείνο το σκοτεινό πέρασμα

του Άδη. Θα το άφηγνε στο χείλος του γκρεμού. Ας απο-
φάσιζε η Μοίρα για δαύτο. Ελάχιστες ήταν οι φορές
που κάποιο σώθηκε, αλλά ποιός μπορούσε να γνωρίζει
την Ειμαρμένη του καθενός;

Φτάνοντας στην άκρη του γκρεμού κοντοστάθηκε.
Προτιμούσε νά 'ναι το παιδί κοιμισμένο. Έτσι θ' απο-
μακρύνονταν γρήγορα χωρίς ν' ακούσει το σπαραχτικό
του κλάμα ή τα λαίμαργα μουγκρητά των λύκων σαν
το κατασπάραζαν.

Έριξε μια ματιά στο μωρό και το είδε να στέκει με
ορθάνοιχτα τα μεγάλα γαλάζια του μάτια και να τον
κοιτά, λες κι αυτό που καρτερούσε από κείνον ήταν να
παίξει μαζί του.

Κατάπιε με δυσκολία το σάλιο που ο πόνος τό 'κανε
πικρό σαν φαρμάκι. Πήρε μια βαθιά ανάσα κι έριξε
μια ματιά γύρω. Έστησε τ'αυτί του καρτερώντας ν'
αφουγκραστεί το τσάκισμα από ξερόκλαδα που σή-
μαινε ότι κάποια αγέλη λύκων είχε οσμιστεί την πα-
ρουσία τους. Κι άκουσε μόνο το σφύριγμα του ανέμου
μες στις φυλλωσιές...

Κοίταξε για μια ακόμη φορά το μωρό κι ύστερα το
πήρε απόφαση. Όσο έστεκε τόσο και θα μεγάλωνε η
πίκρα του για το άδικο. "Γιατί να μην μπορείς κι εσύ,
Αγόρι, να ζήσεις όπως όλοι οι άλλοι;". Όσο κι αν ήταν
σκληροί οι νόμοι της πολιτείας, δεν είχε παρά να υπα-
κούσει στην εντολή που είχε πάρει.

Ανάσανε βαθιά, τ' ακούμπησε και τράπηκε σε μια αλαφιασμένη φυγή. “Δεν αντέχω άλλο... δεν θέλω να ξαναζήσω αυτόν τον θάνατο...”, μουρμούριζε καθώς έτρεχε. “Αύριο θα ζητήσω να με απαλλάξουν απ’ αυτό το καθήκον...”.

Έτρεχε και ξωπίσω τον ακολουθούσαν σαν αποτρελαμένα τα χοχλάδια που παράσερνε. Κι όμως τά ’νωθε σα νά ’ταν οι παιδικές κραυγούλες όλων εκείνων που είχε παραδώσει σ’ αυτόν τον φριχτό θάνατο. Κι ως ήταν εντολή της πολιτείας.

Αργά ανηφόριζε το βουνό μια μοναχική λύκαινα. Είχε το κεφάλι σκυμμένο και τα καθάρια μάτια της είχαν σκιαστεί από ένα δάκρυ πόνου. Πριν λίγες ώρες είχε φέρει στο κόσμο τέσσερα κομμάτια των σπλάχνων της. Κι απ’ αυτά έζησε μόνο το ένα. Ένωθε τους μαστούς της να την πονούν. Τα σωθικά της να μουγκρίζουν από το κενό που είχε δημιουργηθεί. Ήταν κι ο πόνος της πείνας που την κομμάτιαζε. Δυο μέρες τώρα που είχαν ξεκινήσει οι ωδίνες του τοκετού, κουρνιασμένη σε μια βράχινη χωσιά, δεν είχε πιει μήτε σταγόνα νερό να δροσίσει τα φλογισμένα σωθικά της... κι η πείνα θέριευε καθώς το κορμί φούσκωνε τους μαστούς της.

Ξαφνικά κοντοστάθηκε αλαφιασμένη. Μια πρωτό-

γνωρη μυρωδιά ερέθισε τα πεινασμένα της ρουθούνια. Μμμ, την ήξερε! Είχε γευτεί κι άλλη φορά τη γλυκιά τροφή που ξερνοβολούσε τούτη την οσμή.

Ένιωσε τα σάλια της να γλιστράνε σαν ποτάμια από τ' ακρόχειλά της. Κι όσο κι αν οι γαστριμαργικοί σπασμοί στο στομάχι την έκαναν να τιναχτούν, τόσο θέριευε και τη βιαιότητα να κορέσει την πείνα της.

Μούγκρισε, μα στάθηκε. Ήξερε ότι τώρα έπρεπε να γίνει πιο προσεχτική. Δεν ήταν μόνη... δεν είχε να φροντίσει μόνο τον εαυτό της. Κείνο το μικρό κουτάβι που ώσπου να βγει κουρέλιασε το κουράγιο και την ψυχή της, ήταν με δαύτη δεμένη η επιβίωσή του.

Έφερε το λυκίσιο βλέμμα της ένα γύρο αλλά δεν διέκρινε κάτι ύποπτο. Μήτε και στ' αγέρι οσμίζονταν κάτι διαφορετικό εκτός από κείνη την οσμή που πλημμύριζε με καταρράχτες σάλιων τα χείλη και το στομάχι της.

Χαμήλωσε το κεφάλι σαρώνοντας με το βλέμμα τον χώρο καθώς η αίσθηση του κινδύνου έκανε τις τρίχες της ράχης της να ορθωθούν. Έμεινε έτσι γι' αρκετό χρόνο χωρίς να πάψει να σαρώνει με τα μισόκλειστα μάτια της ό,τι μπορούσε να προκαλέσει κίνδυνο. Πέρασε πολλή ώρα μέχρι ν' αφήσει τον εαυτό της να χαλαρώσει. Στο τέλος αποφάσισε να κινηθεί. Η πείνα και ο ατελεύτητος τοκετός, της είχαν κάνει βαριά τα πόδια, μόλις που την στήριζαν, και κατάλαβε πως έπρεπε οπωσδήποτε να ρίξει κάτι μέσα της. Η πείνα είχε αρ-

χίσει όχι μόνο να θολώνει το μάτι της αλλά και τη σκέψη της.

Έτσι κουρνιασμένη άρχισε να σέρνεται, με τα νύχια και τα δόντια έτοιμα να κατασπαράξουν ό,τι θα βρίσκονταν μπροστά της. Κι απότομα μια μικρή στριγγιά την έκανε να κουλουριαστεί καθώς δεν μπόρεσε να καταλάβει από πού προέρχονταν. Έμεινε με κομμένη την ανάσα προσπαθώντας να καταλάβει καθώς η κραυγή είχε μετατραπεί σε σπαραχτικό κλάμα. Ένα κλάμα άγριο και πονεμένο. Κι ήταν κάποιες στιγμές που το πονεμένο του ουρλιαχτό, της θύμιζε το λυκόπουλό της.

Παρά τη τρέλα της πείνας που την παράδερνε, τον πόνο που την διαπερνούσε από τους φουσκωμένους μαστούς της, έμεινε ακίνητη μέχρι που βεβαιώθηκε ότι δεν υπήρχε κανένας κίνδυνος.

Μια κίνηση τράβηξε το βλέμμα της και την έκανε ν' ανασηκώσει το κεφάλι. Κι αυτό που είδε ήταν τη λαχταριστή τροφή να κουνά τα άκρα της. Η αίσθηση της νοστιμιάς την έκανε να περάσει τη γλώσσα με λαιμαργία στα χείλη της. Πριν κινηθεί έφερε πάλι το βλέμμα ένα γύρο. Όλα ήταν ήσυχα.

Κινήθηκε, κι όσο σίμωνε, η οσμή του φρέσκου κρέατος την σύντριβε. Έφτασε και στάθηκε πάνω του. Με τα σάλια της να μουσκεύουν τα ρούχα της τροφής της.

Και τότε είδε να την κοιτά. Τα μεγάλα γκριζογάλανα μάτια του την κοιτούσαν. Το κλάμα σταμάτησε κι

ένα πλατύ χαμόγελο είδε να ζωγραφίζεται στη μορφή του. Αυτό και μόνο την έκανε να κοντοσταθεί. Κι ύστερα το πλάσμα άρχισε πάλι το κλάμα. Πεινούσε;

Μέσα της ένωθε να λιγώνονται τα σωθικά της. Ήταν μάνα κι εκείνο το πλασματάκι ζητούσε... ζητούσε από κείνην να φάει.

Έσκυψε και το μύρισε. Κι έτσι όπως το οσμίζονταν ένωσε τα χεράκι του να την χαϊδεύει.

Ανασηκώθηκε με το κορμί βαρύ και τους μαστούς της παραφουσκωμένους. Έκανε ακόμη μια δρασκελιά... πέρασε τό 'να της ποδάρι πάνω απ' το κορμάκι του... ύστερα το δεύτερο, και κοιτώντας πίσω, έφερε τους μαστούς της πάνω απ' το προσωπάκι του. Δεν μπορούσε να δει, μα ένωθε την ανάσα του. Κι ύστερα... ύστερα τα ζεστά του χειλάκια που άγγιξαν έναν από τους μαστούς της, κι έπειτα... έπειτα που άρχισαν να βυζαίνουν. Αχ, τί ανακούφιση της έφερε. Όσο εκείνο ρουφούσε το γάλα από πάνω της, τόσο καθάριζε το βλέμμα της.

Δεν τόλμησε μήτε και να κινηθεί... μήτε να πάρει βαθιά ανάσα. Μόνο κοιτούσε γύρω της, έτοιμη να κομματιάσει όποιον θα τολμούσε να διακόψει την ιερή εκείνη στιγμή. Ένωθε τον μαστό της ν' αδειάζει μ' ένα τρυφερό γρύλλισμα που την λίγωνε με την ομορφιά του.

Κι ύστερα... ύστερα όλα σώπασαν. Τα χείλη αποσπάστηκαν απ' το μαστό της, μα δεν κινήθηκε. Καρτέρεψε μέχρι που βεβαιώθηκε ότι κείνο το αγριμάκι

δεν κινιόταν. Γύρισε αργά κι έσκυψε στο προσωπάκι του. Η ζεστή του ανάσα την τύλιξε. Κι ήταν γαλήνια... Είχε αποκοιμηθεί. Έμεινε να το κοιτά και κατάλαβε πως δεν μπορούσε να τ' αφήσει στην ερημιά. Κάποιο άλλο αγρίμι θά 'ρχονταν να το κατασπαράξει.

Αργά έσκυψε πάνω του καθώς τό 'χε αποφασίσει. Θα τό 'παιρνε μαζί της... θα τό 'κρυβε μαζί με το λυκόπουλό της... θα τα μεγάλωνε μαζί. Είχε πιότερο γάλα απ' όσο μπορούσαν να ρουφήξουν και τα δυο τους.

Άνοιξε το στόμα και προσεχτικά δάγκωσε τα ρούχα που ήταν καλυμμένο. Το ανασήκωσε αργά. Εκείνο συνέχιζε να κοιμάται. Κρατώντας το και κουνώντας το κεφάλι αριστερά-δεξιά για να το νανουρίζει, πήρε τον δρόμο να γυρίσει στη βράχινη χωσιά της. Και παραδόξως ένιωθε ανάλαφρη. Κι η πείνα της είχε κι αυτή γλυκάνει.

πέντε χρόνια μετά...

Η λύκαινα πρόβαλε μες απ' τη συστάδα των θάμνων κι αργά πλησίασε το ποτάμι. Πριν φέρει τη μουσούδα της να πιει νερό, έριξε ακόμη μια ματιά γύρω. Δεν είχε νιώσει την παρουσία κινδύνου.

Ήπιε γρήγορα... διψασμένα. Αφού χόρτασε, ξανακοίταξε γύρω κι ύστερα άφησε ένα μικρό γρύλλισμα. Από την ίδια συστάδα που είχε βγει, πρόβαλε ένα λυκόπουλο κι ένα ακόμη πλάσμα που περπατώντας στα τέσσερα χοροπηδούσε όπως και το λυκόπουλο. Πέσανε και τα δυο με τα μούτρα στο νερό κι άρχισαν να πίνουν, ενώ η μάνα λύκαινα έστεκε πιο κει και κοιτούσε, λογχίζοντας με το βλέμμα το χώρο. Ξαφνικά κάτι την έκανε να τιναχτεί. Ήταν το τσάκισμα από ξερόκλαδα. Κάποιος σίμωνε.

Η μάνα λύκαινα άφησε ένα μικρό γρύλλισμα για να τα ειδοποιήσει για τον κίνδυνο, αλλά εκείνα είχαν βουτήξει στο νερό και παίζανε. Η μάνα λύκαινα κατάλαβε πως δεν είχε χρόνο να τα πάρει και να φύγουν. Έτσι αποφάσισε να πάει εκείνη ν' ανταμώσει τον κίνδυνο... να τον κρατήσει όσο πιο μακριά γίνονταν.

Χώθηκε στη συστάδα των θάμνων, την προσπέρασε

και τότε είδε τον άντρα. Την είδε και κείνος και κοκ-
κάλωσε στη θέση του.

Έμειναν να κοιτιούνται, κι αργά η μάνα λύκαινα γύ-
μνωσε τα δόντια της αφήνοντας ένα χαμηλόφωνο γρύλ-
λισμα. Ήταν σαν να τού 'λεγε, “ένα βήμα παραπάνω
και σε κομματιάσα...”

Ο άντρας λες και κατάλαβε, άρχισε να οπισθοχωρεί
αργά. Η λύκαινα έστεκε να τον κοιτά. Μόνον όταν τον
είδε να στρέφεται και να το βάζει στα πόδια, αποφά-
σισε να γυρίσει πίσω.

Έφτασε στο ποτάμι και τα βρήκε ακόμη να παίζουν
γρυλλίζοντας χαρούμενα καθώς προσπαθούσε το ένα
να βυθίσει το άλλο μες στο νερό.

Έστεκε η λύκαινα να τα κοιτά κι ένιωθε τη γλύκα
της μάνας να την πλημμυρίζει. Μπορεί να μην ήταν
ίδια, μα είχαν γίνει ίδια.

Αργά γρύλλισε και τα είδε που τινάχτηκαν και την
κοίταξαν. Το γρύλλισμά τους ήταν γεμάτο παράπονο,
μα η μάνα η λύκαινα ήξερε πως δεν μπορούσαν να μεί-
νουν για πολύ εκεί εκτεθειμένοι. Ξαναγρύλλισε, κι αυ-
τή τη φορά τους έδωσε να καταλάβουν ότι έπρεπε να
την ακολουθήσουν. Όταν τα είδε να βγαίνουν απ' το
ποτάμι και να την πλησιάζουν χοροπηδώντας και συ-
νεχίζοντας το παιχνίδι τους, γύρισε και πήρε πρώτη
τον δρόμο του γυρισμού για τις βουνίσιες χωσιές όπου
κανείς δεν τολμούσε να πατήσει.

Ο αγέρας ούρλιαζε σαν δαιμονισμένος. Το χιόνι που έπε-
φε όλη την ημέρα είχε κάνει φωτεινή και τη νύκτα. Το
Αγόρι και τ' αδέλφί του είχαν κουρνιαστεί στη βουνίσια
σπηλιά τους αλλά δεν είχαν τρόπο να εμποδίσουν τον
αέρα να μπαίνει μέσα και να τους παγώνει με τα ψίχουλα του χιονιού
που κουβαλούσε. Έστεκαν αγκαλιασμένοι, έτσι όπως έκαναν όλους
τους χειμώνες που 'χαν περάσει, προσπαθώντας να ζεσταθεί ο ένας
απ' την ανάσα του άλλου...

Όταν τον βρήκε, ο Τέσης, ο είλωτας, ήταν ένα κωλό αγρίμι με μορφή
ανθρώπου. Τον ακολουθούσε πάντα ένας λύκος που είχε τη φωλιά του
ψηλά στον Ταΰγετο. Ο Τέσης τον ονόμασε Αγόρι, τον πήρε κοντά του για
να του μάθει τ' ανθρώπινα, μα σύντομα συνειδητοποίησε πως είχε πάρ-
ει υπό την προστασία του ένα ιδιαίτερο πλάσμα με θεϊκά χαρίσματα...

Ποιό να ήταν τάχα το σκοτεινό παρελθόν του Αγοριού;

Η Αλκμήνη, η γλυκιά κόρη του Ίνακου θα τον
τυλίξει με την αγάπη της, έστω κι αν έχει γίνει
σε όλους φανερό ότι το παρελθόν της γέννησής
του συνδέεται με τον φονικό Καιάδα...

Η αντιπαράθεσή του με τον βασιλιά Λεωνίδα
θα είναι σφοδρή, η αναμέτρησή τους, αναμέ-
τρηση Τιτάνων, ενώ μια σκοτεινή συνωμοσία
εξυφαίνεται στο παρασκήνιο συνταρακτικών
γεγονότων που εξελίσσονται ραγδαία...

**Ένα συγκλονιστικό ιστορικό μυθιστόρημα
δράσης, που αναβιώνει τον σπορτιατικό
Παρθενώνα: την πολεμική αλκή των ανδρών
που έγραψαν με τη θυσία τους την πιο λαμπρή
σελίδα της παγκόσμιας ιστορίας.**

ΩΚ 160

ΩΚΕΑΝΟΣ

Σόλωνος 136, 106 77 Αθήνα

Τηλ.: 210 3629339-210 3803925

www.oceanosbooks.gr

ISBN: 978-618-5104-65-8

9 786185 104658